

Η διάταξη του κοινωνικού ανταγωνισμού – Αντιεξουσιαστική κίνηση Αθήνας

Κανείς δεν μπορεί να περιγράψει την χθεσινή συγκέντρωση, γιατί αυτό που έγινε ανήκει στο ανείπωτο. Η μαζική ροή του κόσμου από όλες τις συνοικίες και από όλους τους δήμους της Αθήνας, δημιουργώντας πορείες με τα πόδια μέχρι τους κοντινούς σταθμούς, γέροντες και γιαγιές με μαγκούρες, πειστωμένοι ηλικιωμένοι, μεσήλικες αλλά και νέοι-ες περπατούσαν μαζί και χώρια, χωρίς να τους ενδιαφέρει αν, πως και πότε θα φτάσουν στο Σύνταγμα. Από την Πετρούπολη μέχρι το Κερατσίνι και από το Περιστερί μέχρι την Αργυρούπολη γέμιζαν ένα τεράστιο ποτάμι με το σώμα τους και το πείσμα τους. Ήταν όλοι βουβοί και σίγουροι. Δεν ήταν για την επιβίωση, για τους μισθούς, για τα μεροκάματα για τα δάνεια. Τίποτα από όλα αυτά.

Το Κράτος πάτησε τον κάλο σε όλο τον λαό. Και στην προκειμένη περίπτωση ο κάλος είναι η κοροϊδία, η αδικία και η προσβολή της Αξιοπρέπειας του καθενός και της καθεμιάς. Η μόνη απαίτηση σε αυτές τις περιπτώσεις είναι η Δικαιοσύνη, με μια ορθογραφία που αυτή τη φορά την γράφει η κοινωνία και όχι το Κράτος. Δεν το καταλάβαν αυτό ούτε ο δολοφόνος Καραμανλής ούτε ο Πρωθυπουργός ούτε ο τελευταίος Υπουργός, που βρίσκονται ταμπουρωμένοι στο Κοινοβούλιο και στα Κρατικά κτίρια με την Αστυνομία και τα ΜΜΕ γύρω τους να τους προστατεύουν.

Χθες, λοιπόν, έκανε την εμφάνισή της, με εκκωφαντικό τρόπο, η νέα διάταξη του εμφυλίου. Ένας ανταγωνισμός που έχει προαναγγελθεί μέχρι σήμερα σε επιμέρους κοινωνικά πεδία, αλλά οριστικοποιήθηκε, πλέον, με βιωματικό και όχι πολιτικάντικο τρόπο. Και αυτή τη φορά δεν θα είναι ανάμεσα στην Δεξιά και την Αριστερά, αλλά ανάμεσα στην Κοινωνία και στο Κράτος. Δεν θα είναι μια κοινοβουλευτική αντιπαράθεση, αλλά μια μάχη ενάντια στο Κράτος-δολοφόνο, ενάντια στην κρατική δικαιοσύνη, ενάντια στην ετερονομία και στους θεσμούς ελέγχου και επιτήρησης.

Η μαγεία της αυτό-οργάνωσης, που καθήλωσε τους πάντες χθες,

είναι η απίθανη δύναμη που αναδύεται από τους από κάτω όταν θέλουν να πουν και να κάνουν σοβαρά πράγματα. Ο κύβος ερρίφθη και καλούμαστε εδώ και τώρα να επανασχεδιάσουμε, νέες μορφές οργάνωσης και θεσμίσεων, σαν ίσοι προς ίσους, τη ζωή, που την παίρνουμε στα χέρια μας και μας ανήκει, χωρίς παραχωρήσεις και χωρίς εκπτώσεις σε τρίτους.

Αυτό δεν μπορεί να συμβεί χωρίς τον άμεσο και ενεργό κοινωνικό έλεγχο της οργανωμένης ζωής και των μέσων που διαθέτει για να μπορεί να αναπαραχθεί. Χωρίς δηλαδή την μετατροπή αυτών των μέσων σε αγαθά ασφαλή, ελευθέρτα, δημόσια και κοινωνικά και ένα από αυτά είναι και ο σιδηρόδρομος.

Τα μέσα μαζικής μεταφοράς είναι ένα κινούμενο έδαφος, μέσα στο οποίο μπορεί να γειωθεί μια απελεύθερη σχέση από τα κάτω και με τους από κάτω. Μια σχέση θεσμισμένη με αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις, που θα αφορά στον έλεγχο, στα οικονομικά μεγέθη, στην προστασία και στην εξυπηρέτηση χρηστών και εργαζομένων.

Η αντίστασή μας και η «άλλη προοπτική» είναι το δικό μας οξυγόνο, είναι η δική μας ανάσα που θα γειώνεται σε νέα εδάφη, έξω απ' τη λογική του, για να μπορεί να έχει διάρκεια και εκτόπισμα. Η δικαίωση των δολοφονημένων αδερφών μας και η στήριξη των συγγενών τους είναι υπόθεση που μας αφορά όλους και όλες και ότι είναι να γίνει θα γίνει με τη δική μας αλληλεγγύη, αλληλοβοήθεια και την ενεργό παρουσία και τώρα, και μέχρι την δίκη.

Έχουμε στα χέρια μας την αντιφασιστική παρακαταθήκη από την οποία έχουμε πολλά να σκεφτούμε. Νομική δικαίωση χωρίς καταδίκη των υπευθύνων δεν μπορεί να υπάρξει. Σε ένα κρατικό/καπιταλιστικό έγκλημα υπεύθυνο είναι το ίδιο το κράτος και η εταιρεία και εδώ υπάρχουν ονόματα και διευθύνσεις και όχι ο τελευταίος ή ακόμα και ενδιάμεσος τροχός της αμάξης αυτού του εγκλήματος.

Ας πάρουμε τη θέση μας στη μεριά των από κάτω. Η Αυτό-οργάνωση και η αντιεξουσιαστική αυτονομία είναι τα όπλα μας σε όλα τα επίπεδα.

Για την Αξιοπρέπεια και την Δικαιοσύνη μιας άλλης προοπτικής.

Υ.Γ.: Το χρονικό της συγκέντρωσης:

Η συλλογικότητά μας βρέθηκε από τις εννιά και μισή στο προκαθορισμένο σημείο συγκέντρωσης επί της Γεωργίου Α'. Μετά τη λήξη της ομιλίας των συγγενών των θυμάτων, παραμείνανε στο σημείο, σε μια προσπάθεια παρακίνησης του πλήθους σε όσον το δυνατό μεγαλύτερης διάρκειας παρουσία. Ωστόσο, μετά την

επίθεση της αστυνομίας, το μπλοκ διαλύθηκε προς στιγμή και κατάφερε να ανασυγκροτηθεί παρακάτω, επί της οδού Πανεπιστημίου. Σε μια λογική διατήρησης ενεργών των εστιών αντίστασης, σταθήκαμε στα Προπύλαια, έχοντας ως σκοπό την επιστροφή στην πλατεία Συντάγματος.

Η συνέχιση της καταστολής είχε ως αποκλειστικό στόχο να καταστήσει άορατο τον κόσμο του κινήματος, να τον εξαφανίσει από τον δημόσιο χώρο και να τον διαχωρίσει από το υπόλοιπο σώμα των διαδηλωτών, καθώς γνωρίζει, πως για το ακηδεμόνευτο κοινωνικό ποτάμι που αναδύεται, την αντιπολίτευση του δρόμου, που πλημμυρίζει όλες τις πόλεις της χώρας απαιτώντας κοινωνική δικαιοσύνη και που δεν παραμυθιάζεται από υποσχέσεις κυβερνητικής αλλαγής, είναι πολλαπλασιαστικός και ενδυναμωτικός παράγοντας η συγχρότισή του με όσους αγωνιζόμαστε στη βάση της αντι-ιεραρχίας, της μη εκπροσώπησης και της άμεσης δημοκρατίας.

Σε αυτή της συνθήκη, αναγκαστήκαμε, λοιπόν, να οπισθοχωρήσουμε και να επιστρέψουμε ξανά στην πλατεία, στις τέσσερις το μεσημέρι, μαζί αρκετές χιλιάδες κόσμου, που από όλα τα σημεία του κέντρου, προσπαθούσε να προσεγγίσει εκ νέου τον αρχικό τόπο συγκέντρωσης και αρνούνταν με κάθε τρόπο να πάει σπίτι του. Οφείλουμε, στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται, να εργαστούμε πάνω στην οικοδόμηση μια νέας κουλτούρας δρόμου. Να πάρουμε πίσω τον δημόσιο χώρο από τις δυνάμεις της καταστολής. Να ορίσουμε εμείς τον χώρο και τον χρόνο της αντίστασης σήμερα και της εξέγερσης αύριο.

Υ.Γ. 2: Η αναβάθμιση των κατηγοριών από πλημμελήματα σε κακουργήματα, ακόμα και για χτυπημένα 15χρονα παιδιά, έρχεται να επιβεβαιώσει την αντικοινωνική, κοινή στάση ΕΛ.ΑΣ. και δικαστικών αρχών.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας